

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **E.S.N PACK TRADE s.r.o.**, IČO: 042 86 839, se sídlem Sklářská 191, Košťany, zast. Mgr. Miroslavem Kučerkou, advokátem, se sídlem Národní 416/37, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020, č. j. 27918-2/2020-900000-319, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 9. 2022, č. j. 15 Af 23/2020-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí (dodatečné platební výměry) Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále též „celní úřad“ či „správce daně“) ze dne 28. 4. 2020, kterými bylo žalobci doměřeno dovozní clo a antidumpingové clo, a to dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-5/2020-620000-51, v celkové výši 485.718 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-6/2020-620000-51, v celkové výši 667.062 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-7/2020-620000-51, v celkové výši 667.894 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-8/2020-620000-51, v celkové výši 926.764 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-9/2020-620000-51, v celkové výši 458.745 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-10/2020-620000-51, v celkové výši 641.787 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-11/2020-620000-5, v celkové výši 927.220 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-12/2020-620000-51, v celkové výši 684.332 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-13/2020-620000-51, v celkové výši 542.809 Kč (dále též „dodatečné platební výměry“).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl nadepsaným rozsudkem. Nepřisvědčil námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval případnou aplikací čl. 119 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále též „celní kodex“), neboť toto ustanovení se týká řízení ve věci vrácení či prominutí cla, tedy odlišného řízení, než v projednávané věci. K namítanému porušení zásady materiální pravdy soud uvedl, že rozhodným pro správné zjištění a doměření cla nebyla skutečnost, zda žalobce svým jednáním porušil, či neporušil zákon. Celní úřad prokázal, že žalobce jako osoba odpovědná za nesplněný celní dluh v souvislosti s dovozem hliníkových fólií neuhradil clo v plné výši, neboť zboží bylo do režimu volného oběhu propuštěno na základě nepravdivých údajů o původu zboží, které ovlivnily výpočet cla. Celní orgány unesly důkazní břemeno ve vztahu k pochybnostem o věrohodnosti, průkaznosti a správnosti celního prohlášení (deklarovaného původu hliníkových fólií na Filipínách) ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a žalobce tyto pochybnosti nedokázal vyvrátit. Celní orgány předložily jasné, průkazné a dostatečně konkrétní důkazy, které prokazují čínský původ zboží. Žalobce naopak nebyl schopen prokázat své tvrzení, že zboží je filipínského původu. Celní orgány nepochybily, pokud přistoupily k doměření dovozního cla a antidumpingového cla.

[3] Zabývat se v rámci doměřovacího řízení dobrou vírou žalobce ve správnost údaje o zemi původu hliníkové fólie, které měl v osvědčení původu uvést její zasílatel, případně zda jím žalobce byl v tomto směru uveden v omyl, by tedy bylo nadbytečné a na výsledku řízení by nic nezměnilo, neboť nejde o skutečnost z hlediska doměření cla významnou. Jak shrnul žalovaný, dobrá víra může být za splnění daných podmínek zohledněna až v samostatném řízení o vrácení či prominutí cla.

[4] Ohledně stanovení splatnosti částky doměřeného cla, kdy podle žalobce clo mělo být splatné ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci dodatečných platebních výměrů, zatímco podle dodatečných platebních výměrů mělo být splatné ve lhůtě do 10 dnů ode dne jejich doručení, krajský soud konstatoval, že žalobce pomíjí, že dodatečné platební výměry stejně jako rozhodnutí žalovaného již v době podání žaloby pravomocné více než měsíc byly, a doměřené clo se tak v každém případě stalo splatným. Nesouhlas žalobce s předepsaným úrokem z prodlení nelze řešit v posuzované věci, jejímž předmětem je doměření cla.

[5] Soud neprovedl žalobcem navržené dokazování, neboť judikaturou a listinami, které jsou součástí správního spisu, se dokazování v soudním řízení správním neprovádí. Pro nadbytečnost neprovedl soud ani výslech bývalého prokuristy žalobce pana Ersina Efe, neboť stav věci potřebný k rozhodnutí soudu byl zjištěn dostatečně a žalobce nekonkretizoval, jaké skutečnosti by měly být tímto důkazem prokázány.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uvedl, že stěžejním a jediným důkazem pro veškerá kontrolní zjištění celního úřadu byla Zpráva OCM(2019)22710 – 10/10/2019 ref. č. MITI 700-21/1/2 (6) „*Podezření na překládku čínské hliníkové fólie přes Malajsii (případ č. OC2019/0147/B*“ a o

pokračování

šetření Ministerstva zahraničního obchodu a průmyslu Malajsie o podezření na překládku čínské hliníkové fólie přes Malajsiu včetně její přílohy ZB1/ZB2 „*Copy of OLAF ZBI and ZB2 Aluminium Foil Data*“ (dále též „Zpráva“). Na základě tohoto jediného důkazu, aniž by celní úřad vzal v potaz další doložené důkazy, a to zejména jednotlivá osvědčení původu a prohlášení, dospěl k závěru, že předmětné zboží je svým původem z Čínské lidové republiky a následně přistoupil k doměření dovozního cla.

[7] Stěžovatel na základě předložených osvědčení původu potvrzených filipínskými úřady neměl žádnou pochybnost o tom, že by zasílatel uvedl v osvědčení původu v údajích o zemi původu hliníkové fólie nesprávné informace. Stěžovatel byl v dobré víře v toto potvrzení a nemohl přiměřeným způsobem zjistit údaj o skutečném původu. Celní úřad neprokázal, že by stěžovatel nebyl v dobré víře o původu zboží. Celní úřad tudíž jednal v rozporu s § 92 odst. 2 daňového řádu a neunesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 téhož zákona.

[8] Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2011–85, a konstatoval, že zpráva OLAF je jako důkaz plně použitelná, aniž by se zabýval námitkami ohledně doměření cla a případnou aplikací čl. 119 celního kodexu. Celní úřad porušil základní zásady správního práva. Měl postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy a prokázat, že stěžovatel porušil zákon. V souladu se zásadou *in dubio pro reo* měl přihlédnout ke zřejmým pochybnostem. Vzhledem k tomu, že se celnímu úřadu nepodařilo prokázat daňové pochybení, měl by být stěžovatel zcela zproštěn povinnosti uhradit doměřený celní dluh.

[9] Celní úřad porušil též § 139 odst. 3 a § 143 odst. 5 daňového řádu, kde je stanoveno, že rozdíl, o který je vyměřená nebo doměřená daň vyšší než daň, kterou tvrdil daňový subjekt, je splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci dodatečného platebního výměru. Splatnost se tedy odvíjí až od právní moci rozhodnutí, přičemž celní úřad v napadených rozhodnutích uvedl, že doměřená částka je splatná ve lhůtě do 10 dní ode dne doručení napadeného rozhodnutí na účet celního úřadu. Napadená rozhodnutí nenabyla právní moci, a tedy ani platební povinnost jimi stanovená se nestala splatnou. Není tedy ani možné, aby byl předepsán úrok z prodlení. Čl. 108 odst. 1 druhý pododstavec celního kodexu ve spojení s § 3 celního zákona stanoví o lhůtu pro placení vyměřeného cla, nikoli pro jeho doměření. Vzhledem k tomu, že celní kodex nemá samostatnou úpravu týkající se splatnosti doměřeného cla, tak v souladu s § 3 zákona č. č. 242/2016 Sb., celní zákon, má být postupováno podle daňového řádu.

[10] Žalovaný své rozhodnutí opírá také o výpisy z účtu, podle nichž cena za předmětné zboží byla uhrazena na účet společnosti sídlící na území Čínské lidové republiky. Stěžovateli není jasné, jak by u něj toto mohlo vyvolat pochybnosti o původu zboží, který byl potvrzen státními úřady. Stěžovatel se jako obchodník setkává často s tím, že jeho obchodní partneři mají své účty vedené v různých zemích.

[11] Krajskému soudu stěžovatel dále vytknul, že se nezabýval ověřením pravosti Osvědčení původu. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s naplněním či nenaplněním podmínek pro prominutí cla z důvodu chyby na straně celních orgánů. Krajský soud konstatoval, že čl. 119 celního kodexu se týká řízení ve věci vrácení či

prominutí cla, tedy odlišného řízení, než v posuzované věci. V bodu 21 rozsudku shrnul, že podle § 262 daňového řádu se při správě daní správní řád nepoužije, aniž by vzal v potaz rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005 – 83, a připuštění zásady materiální pravdy do daňového řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že při přezkoumávání dodatečných platebních výměrů nezjistil žádnou chybu či nesprávnost, která by mohla mít dopad na jejich výrok. Ačkoli stěžovatel v odvoláních proti dodatečným platebním výměrům nepoukazoval na případnou aplikaci postupu k vrácení či prominutí cla, přesto se žalovaný na str. 7 svého rozhodnutí touto možností zabýval a krajský soud tyto závěry žalovaného aproboval.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podle § 3 odst. 1 celního zákona *při výkonu působnosti podle tohoto zákona se postupuje podle daňového řádu, nestanoví-li přímo použitelný předpis Evropské unie nebo tento zákon jinak.*

[16] Podle čl. 77 odst. 3 věty první a druhé celního kodexu, *dlužníkem je deklarant. V případě nepřímého zastupování je dlužníkem také osoba, na jejíž účet je celní prohlášení činěno.*

[17] K argumentaci stěžovatele ohledně původu zboží Nejvyšší správní soud konstatuje, že dle spisu v posuzované věci Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) ve spolupráci s malajskými orgány zjistil, že zboží (hliníkové fólie) pochází z Čínské lidové republiky. OLAF ve své zprávě OCM(2019)22710 – 10/10/2019 (případ č. OC/2019/0147/B1) popsal, že kontejnery naložené hliníkovou fólií přepravované cestou přes Port Klang byly dovezeny do České republiky s deklarovaným původem na Filipínách. Podle připojených přepravních údajů (ZB1/ZB2) všechny tyto zásilky původně přišly z Quingdao (Čínská lidová republika) do Port Klang a před dovozem do České republiky byly přeloženy do jiných kontejnerů směřujících do Antverp a Hamburku. Odpovídající údaje ZB1/ZB2 potvrzují, že zboží pochází z Čínské lidové republiky.

[18] Celní úřad ve zprávě o kontrole po propuštění zboží ze dne 24. 4. 2020, č. j. 35647-3/2020-620000-51, která podle § 147 odst. 3 daňového řádu představuje odůvodnění platebních výměrů, mimo jiné uvedl, že vycházel z výše uvedené zprávy OLAF, včetně její přílohy ZB1 a ZB2 „*Copy of OLAF ZB1 and ZB2 Aluminium Foil Data*“, výpisů dat o pohybech přepravních kontejnerů, námořních náložných listů a rozhodnutí v celním

pokračování

řízení. Následně uvedl, že na základě žádosti OLAF provedlo Ministerstvo zahraničního obchodu a průmyslu Malajsie ve spojení s orgány přístavu Port Klang v Malajsii šetření ve Svobodné obchodní zóně v Port Klangu za účelem identifikace zboží vystupujícího z této Svobodné obchodní zóny a byly zjištěny případy kontejnerových nákladů čínské hliníkové fólie deklarované pod kódy KN 7607 11 a KN 7607 19, které byly přepraveny přes Svobodnou obchodní zónu v Port Klangu. Všechny zásilky hliníkové fólie uvedené v příloze ZB1/ZB2 k písemnosti OCM(2019)22710-10/10/2019 Ref.č: MITI 700-21/1/2 JId 2(6) „*Podezření na překládku čínské hliníkové fólie přes Malajsii (případ č. OC/2019/0147/B*“ byly importovány do Svobodné obchodní zóny v Port Klang v Malajsii z Čínské lidové republiky a mají původ v Čínské lidové republice. Dále celní úřad ztotožnil čísla přepravních kontejnerů uvedených v příloze ZB1/ZB2 k šetření Ministerstva zahraničního obchodu a průmyslu Malajsie, které v době projednání exportu zboží z přístavu Port Klang obsahovaly zboží – hliníkové fólie původem z Čínské lidové republiky a jejichž místem určení byl přístav v Evropské unii (Hamburk) s výpisem dat o pohybu těchto přepravních kontejnerů ze systému AFIS, a shledal prokázaným, že se kontejnery nacházely v době nakládky v přístavu Port Klang, kde byly naloženy na palubu lodi.

[19] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že z rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2011-85, vyplývá, že zprávy z misí OLAF jsou zpravidla dostatečným důkazem pro doměření antidumpingového cla, obsahují-li jasné, určité a konkrétní informace popírající deklarovaný preferenční původ konkrétního zboží. Zpráva OLAF vyznívá v posuzované věci zcela jednoznačně. Celní úřad navíc ztotožnil konkrétní zásilky hliníkových fólií, o nichž OLAF ve spolupráci s Ministerstvem zahraničního obchodu a průmyslu Malajsie zjistil, že pochází z Čínské lidové republiky, se zásilkami, u nich stěžovatel deklaroval původ na Filipínách. Nejvyšší správní soud má na základě výše uvedeného za to, že celní úřad postupoval v souladu s § 92 odst. 2 daňového řádu, podle kterého správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji.

[20] Stěžovatel uvedená konkrétní zjištění celního úřadu nezpochybnil, pouze v kasační stížnosti namítá, že celní úřad nevzal v potaz další doložené důkazy, a to zejména jednotlivá osvědčení původu a prohlášení o původu zboží. Výše uvedená zjištění však ve svém souhrnu spolehlivě vyvracejí správnost stěžovatelem předložených osvědčení původu.

[21] Nejvyšší správní soud tak má stejně jako krajský soud za to, že celní úřady unesly důkazní břemeno ve vztahu k pochybnostem o věrohodnosti, průkaznosti a správnosti celního prohlášení (deklarovaného původu hliníkových fólií na Filipínách) ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu a stěžovatel tyto pochybnosti nedokázal vyvrátit. Závěr krajského soudu, že celní orgány prokázaly čínský původ zboží, je zcela správný, stejně jako závěr, že celní orgány nepochybily, když přistoupily k doměření cla.

[22] Stěžovatel namítal, že na základě předložených osvědčení původu neměl žádnou pochybnost o zemi původu předmětného zboží, byl v dobré víře v tato osvědčení a ani nemohl přiměřeným způsobem zjistit údaj o skutečném původu zboží. Nejvyšší správní soud k tomu ve shodě se žalovaným uvádí, že jelikož byl stěžovatel v celních řízeních v postavení deklaranta, stal se podle čl. 77 odst. 3 celního kodexu objektivně odpovědným

za neuhrazený celní dluh. Z hlediska doměření cla případná dobrá víra stěžovatele nemá žádný význam, a nebylo proto ani na místě, aby správní orgány prokazovaly, že stěžovatel nebyl v dobré víře o původu zboží. Žalovaný tedy postupoval správně, když poukázal na objektivní odpovědnost stěžovatele za nesplněný celní dluh, a nepochybil tudíž při vypořádání argumentace stěžovatele, který se dovolával absence pochybností o zemi původu předmětného zboží. Své tvrzení, že se žalovaný nezabýval námitkami ohledně doměření cla, stěžovatel již dále nijak nekonkretizoval, a postačuje proto k němu uvést, že žalovaný se s veškerou argumentací stěžovatele uvedenou v odvolání řádně a srozumitelně vypořádal.

[23] Opodstatněná není ani výtká stěžovatele, že se žalovaný nezabýval případnou aplikací čl. 119 celního kodexu, neboť jak již přílehlavě konstatoval krajský soud, toto ustanovení celního kodexu se týká řízení ve věci vrácení či prominutí cla, tedy odlišného řízení než v posuzované věci, v níž se jednalo o doměření cla. Stěžovatel se navíc ani aplikace čl. 119 celního kodexu nedovolával ve svém odvolání. Žalovaný přesto na str. 7 svého rozhodnutí zmínil, že prominutí či vrácení cla upravuje článek 119 celního kodexu.

[24] Vzhledem k tomu, že ob stojí skutečnosti a důvody, na nichž celní orgány založily svůj závěr o doměření cla stěžovateli, není důvodná ani argumentace stěžovatele, že se celnímu úřadu nepodařilo prokázat daňové pochybení a stěžovatel by měl být zcela zproštěn povinnosti uhradit doměřenou částku dovozního cla a antidumpingového cla. Nejsou dány žádné zřejmé pochybnosti, které by opodstatňovaly použití zásady *in dubio pro reo*. Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že došlo k porušení základních zásad správního práva: stěžovatel v této souvislosti konkrétně zmínil zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu. Správní orgány totiž zjistily skutkový stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.

[25] K požadavku stěžovatele na prokázání toho, že porušil zákon, Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že stěžovatel byl jakožto deklarant objektivně odpovědný za nesplněný celní dluh, a otázka porušení zákona či jeho zavinění proto nebyla rozhodnou pro správné zjištění a doměření cla. Jiný, než stěžovatelem deklarovaný původ zboží byl v posuzované věci prokázán, v celních dokladech byly uvedeny nesprávné údaje o zemi původu zboží, zemi nakládky zboží, a tím byl i nesprávně uplatněn kód preference „200“ a hliníkové fólie byly propuštěny do celního režimu volného oběhu s nesprávnou sazbou cla ve výši 0 %. Závěr stěžovatele, že měl být zcela zproštěn povinnosti uhradit doměřenou částku dovozního cla a antidumpingového cla, proto nemůže obstát.

[26] Ke stěžovatelem namítanému rozporu rozhodnutí celního úřadu s § 139 odst. 3 a § 143 odst. 5 daňového řádu, kde je uvedena splatnost 15 dnů, kdežto celní úřad ve svých rozhodnutích uvedl, že doměřená částka dovozního a antidumpingového cla je splatná ve lhůtě do 10 dnů ode dne doručení rozhodnutí celního úřadu na jeho účet, Nejvyšší správní soud uvádí, že v posuzované věci se jednalo o doměření cla, resp. celního dluhu podle celního kodexu, nikoli o vyměření či doměření daně podle daňového řádu. Nejvyšší správní soud proto stejně jako žalovaný a krajský soud dospěl k závěru, že celní úřad nepochybil, když splatnost doměřené částky dovozního cla a antidumpingového cla stanovil podle čl. 108 odst. 1 druhého podstavce celního kodexu, který upravuje lhůtu pro

pokračování

placení cla, neboť celní kodex je přímo použitelný předpis Evropské unie podle § 3 celního zákona a má přednost před úpravou obsaženou v daňovém řádu.

[27] Konstatování stěžovatele, že napadená rozhodnutí nenabyla právní moci, není opodstatněné, neboť správní spis obsahuje doručenky dokládající, že stěžovateli byla rozhodnutí celního úřadu i žalovaného řádně doručena, a po ukončení řízení před žalovaným tedy nabyla právní moci. Stěžovatelem zmíněné předsedání úroku z prodlení není předmětem posuzované věci, neboť o úroku nebylo rozhodnuto nyní přezkoumávanými rozhodnutími.

[28] Stěžovatel v řízení o žalobě nijak nezpochybnil závěr žalovaného, že platby za zboží směřovaly na účet společnosti sídlící na území Čínské lidové republiky, což mohlo u stěžovatele vyvolat přinejmenším pochybnosti o deklarovaném filipínském původu zboží. Pokud stěžovatel toto nově rozporuje v kasační stížnosti, jedná se o nepřijatelnou námitku podle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

[29] Vzhledem k tomu, že se stěžovatel ověření pravosti osvědčení původu zboží v řízení o žalobě nedomáhal, nemůže být úspěšná námitka, že se krajský soud nezabýval ověřením pravosti osvědčení původu. Ze závěru krajského soudu, že výsledky šetření OLAF a Ministerstva zahraničního obchodu a průmyslu Malajsie obsahují jasné, určité a konkrétní informace vyvracející deklarovaný původ dovezeného zboží, navíc implicitně vyplývá závěr, že osvědčení o původu zboží neobstojí.

[30] Stěžovatel vytýkal žalovanému, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s naplněním či nenaplněním podmínek pro prominutí cla z důvodu chyby na straně celních orgánů. Tato výtku není opodstatněná, neboť žalovaný na str. 7 svého rozhodnutí výslovně na základě shromážděného materiálu konstatoval, že se v dotčeném případě nejednalo o chybu ze strany příslušných orgánů ve smyslu článku 116 odst. 1 písm. c) celního kodexu, neboť k předmětnému zboží byly připojeny formálně bezvadné doklady, které však obsahovaly nepravdivé údaje. Tomuto závěru nelze nic vytknout.

[31] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani námitku stěžovatele, že se žalovaný z úřední povinnosti vyplývající z čl. 121 odst. 2 celního kodexu nezabýval ani dalšími možnými důvody pro prominutí cla. Toto ustanovení celního kodexu stanoví celním orgánům v případech, kdy nemohou na základě důvodů uvedených v § 121 odst. 1 celního kodexu přiznat vrácení nebo prominutí částky dovozního nebo vývozního cla, povinnost přezkoumat odůvodněnost žádosti o vrácení nebo prominutí cla v kontextu ostatních důvodů pro vrácení nebo prominutí uvedených v článku 116. Ustanovení čl. 121 celního kodexu se týká posuzování žádosti o vrácení nebo prominutí cla, a není proto v této věci relevantní, jelikož předmětem posuzované věci je doměření cla. Žalovaný se navíc na základě argumentace v odvolání stěžovatele, v němž poukazoval na pochybení správních orgánů, zabýval tím, zda v posuzované věci došlo k chybě příslušných orgánů, a dospěl k závěru, že tento důvod uvedený v § 116 odst. 1 písm. c) celního kodexu dán není. V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný nepochybil,

když se výslovně nevyjádřil také k ostatním důvodům pro vrácení nebo prominutí cla uvedeným v čl. 116 odst. 1 celního kodexu.

[32] Správný je též závěr krajského soudu v bodu 19 napadeného rozsudku, v němž se konstatuje, že čl. 119 celního kodexu se týká řízení ve věci vrácení či prominutí cla, tedy odlišného řízení než v posuzované věci. V té bylo předmětem řízení doměření cla, nikoli jeho vrácení či prominutí. Výtka stěžovatele, že krajský soud nepřipustil zásadu materiální pravdy do daňového řízení, rovněž neobstojí, neboť krajský soud poté, co poukázal na znění § 262 daňového řádu, správně uvedl, že skutkový stav byl celními orgány prokázán v rozsahu, o němž neexistují důvodné pochybnosti.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[34] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu